

Isten veled, kis falunk...

Hajnaltájban ébred a sok madár.
Fecskék, sárgarigók kihívnak a kertbe már.
Szép, jó reggelt! – bólint az almafa.
Lásd be, feledni mindezt nem is lehet soha!

Kis falu alszik az éjben,
csak mi ketten vagyunk még ébren.
Már indul a vonatunk, búcsúzunk.
Isten veled, kis falunk!
Itt nőttünk fel mind a ketten,
kis pelyhes kacsák közt a kertben,
és itt volt a legelső randevúnk.
Isten veled, kis falunk!

Ti napsütött, fehér tanyák,
ti csengettyűs, kis barikák.
A lagzin a búcsúztató
az ábrándos furulyaszó.
Hol esküvőnk harangja csengett,
hogyan felednénk el azt a kertet?
Hol minden kis rózsaszál visszahív,
nyugtot talál ott a szív.
Hol pelyhes, kis kacsákról álmodunk,
Isten hozott szép városunk.

Hol esküvőnk harangja csengett,
hogyan felednénk el azt a kertet?
Hol minden kis rózsaszál visszahív,
nyugtot talál ott a szív.
Hol pelyhes, kis kacsákról álmodunk,
Isten hozott szép városunk.